

A vízhiány miatt, azt mondják, előbb-utóbb
elköltöztetik a várost. Fakerekeken gördülő
hatalmas deszkákra csúsztatják az épületeket,
óvatosan, mint mikor hajót engednek a tengerre.
Aztán egy könnyű fohász vagy száraz sóhaj,
mielőtt esetleges tákolmányunk elindul. De nincs
mitől félnünk, utazásunk kényelmes lesz, mintha
meg se mozdulnánk. Az otthoni levegőt, akár
a visszatartott lélegzetet a tüdő, vagy régi
üzeneteket a telefon, a falak majd fegyelmezetten
őrzik. Boldogan érkezünk meg, mondják,
mert boldogok, akik leveleket rágnak. Tevém
önfeledten róhatja vak köreit az olajos sötétben,
mint tegnapelőtt, tegnap és ma is.

*

Azt mondják, előbb-utóbb elköltöztetik
a várost, de nem hiszek nekik, mert nem hiszek
a boldogoknak, hisz attól boldogok, hogy
leveleket rágnak. Szemük lefedve, torkukat
száraz por csiklandozza, mint a félrenyelt
szezám-mag. Telefonomból holnap kitörlöm
az összes üzenetet, és a falak megkönnyebbülten
fellélegeznek. Tevém szomjas, megitatom.